

Omkijken naar morgen

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

WENDY
BROKERS

Omkijken
naar
morgen

De man voor wie je het hardst weglloopt,
kan je toekomst in handen hebben

ISBN 978-90-225-8810-9

ISBN 978-94-023-1379-6 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Maaïke en Femke

Dank voor het vertrouwen en geloof in mijn kunnen
(ook al voelt het nog steeds een beetje als aan
een trapeze zwieren zonder vangnet...)

En voor alle vrouwen die sterker en moediger zijn
dan ze durven te geloven.

*I keep fighting voices in my mind that say I'm not enough
Every single lie that tells me I will never measure up
Am I more than just the sum of every high and every low?
Remind me once again just who I am, because I need to know*

'You Say' – Lauren Daigle

Kon iemand haar eens uitleggen waarom het haar vrijwel nooit lukte haar gedachten uit te schakelen, zelfs niet op momenten als deze?

'Chérie...'

'Non.' Om haar woorden kracht bij te zetten, sloeg ze zijn handen, die hij op haar heupen wilde leggen, weg. Ze pakte zijn polsen vast en drukte ze tegen het vochtige katoen van het matras. Voor een kort moment werd ze afgeleid door het kleurverschil van haar bleke vingers op zijn getinte huid. Ze staaarde naar het contrast. Het werd echt tijd voor een beetje zon. Misschien moest ze toch eens kijken of ze niet ergens in haar werkschema wat aaneengesloten vrije dagen kon vinden. Of na deze klus overplaatsing aanvragen naar een subtropischer oord dan Parijs hartje wint...

'Tu me rends dingue...' Je maakt me gek...

De gehijgde woorden haalden haar terug naar het hier en nu. Laurents gezicht kwam weer in beeld, vertrokken van hartstocht en lust en roder dan normaal. Er plakten een paar haarlokken aan zijn bezwete voorhoofd. Haar ogen gleden langs zijn borstkas naar de buikspieren die als een v eindigden waar zijn en haar lichaam samenkwamen. Hij wist zijn handen los te krijgen en legde ze alsnog op haar heupen, terwijl zijn bewegingen woester werden. Ze liet het zo. Haar eigen handen legde ze in haar nek, waar ze haar lange donkere haar

omhoog tilden. Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd achterovervallen. Voor even, voor dat heel korte moment, vergat ze wat haar bezighield en gaf ze alleen nog maar toe aan de drang van haar lichaam.

De hakken van Femke Martens' kniehoge suède laarzen klikten venijnig op het beton van de Avenue des Champs-Élysées in het achtste arrondissement van Parijs. Ze negeerde het geluid van voorbijrazende en optrekkende auto's, het geknars van remmen en het getoeter van automobilisten die zich in de knetterdrukke laan waagden op weg naar het gekrioel van verkeer rondom de Arc de Triomphe. Rillend en diep weggedoken in haar jas sloeg ze de hoek om en de Avenue de Marigny in op weg naar haar werk. Als ze eerlijk was, was dat telefoontje met de noodkreet om in te springen als een zegen gekomen. Behalve dat ze fuckbuddy's waren, hadden Laurent en zij maar weinig gemeen. Toch had hij de laatste keren dat ze hadden afgesproken steeds gezinspeeld op meer. Tot nu toe had ze dat steeds afgewimpeld. De enige man met wie ze ooit over 'meer' had willen nadenken was Cédric, en zie hoe dat had uitgepakt...

Femke huiverde nog een keer en trok haar wollen sjaal, die dezelfde tint had als haar donkerbruine laarzen, nog wat hoger op. De januari-wind was snijdend koud, een voorbode dat er sneeuw op komst was. Ze had een hekel aan de winter. Behalve depressief werd ze er ook ronduit chagrijnig van. Ze hield van de zon op haar huid. Van weinig kleding aan en het toch warm hebben. Van zwoele en lange zomeravonden op een terras. Niet van een rode neus, futloos haar en ijspegels in plaats van vingers in haar handschoenen.

Een vluchtige blik in een ruit bevestigde haar vermoedens. Behalve die neus en dat haar zag ze ook nog eens lijkbleek. Ze grimaste. De laatste keer dat ze zich erover had beklagd bij Laurent had hij gegrapt dat hij necrofiel was. Nog een reden om aan te nemen dat ze op persoonlijk vlak weinig gemeen hadden, want zij kon er de humor niet van inzien.

Haar telefoon in haar zak maakte geluid. Zonder het te openen las ze het in hoofdletters gespelde bericht van een collega waar ze in godsnaam bleef. Ze had helemaal geen zin om zich op een vrije dag te verantwoorden waarom het langer dan normaal duurde voor ze er was. Ze baalde al als een stekker dat ze niet eens had gedoucht nadat ze uit Laurents bed was gerold. Als ze zich niet vergiste werkte Eloise vanavond en die had letterlijk een neus voor luchtjes. Niet dat Femke zich ervoor schaamde dat ze een seksleven had, maar ze hield werk en privé graag gescheiden. Binnen deze baan tenminste. Op de camping van haar ouders in Zuid-Frankrijk was ze daar wat minder precies in. Daar was het altijd een soort *go with the flow* en deed ze niet onder voor haar broer Jelle of diens vriend Nate wat betreft het geflirt met het andere geslacht. Hoewel die twee inmiddels hun wilde haren waren kwijtgeraakt nu ze aan de vaste vrouw waren. Met een zucht schudde ze haar hoofd. Twee jaar geleden had ze eenieder die dat had voorspeld uitgelachen. Maar met de komst van Lize op de camping, nu bijna twintig maanden geleden, was er meer veranderd dan Femke lief was. Nate en Lize waren sinds afgelopen augustus ouders van een tweeling en Jelle zat dik onder de plak bij zijn verloofde Sofie, de zus van Nate. Blijkbaar hadden die twee elkaar al een half leven lang zien zitten, maar hadden ze daar pas vorig jaar actie op ondernomen. Jelles verloofde was een lieverd, echt waar, en Femke vond haar een prima schoonzus, maar ze bevonden zich duidelijk niet in dezelfde fase in hun leven. Geen haar op haar hoofd die dacht aan een vaste relatie en een burgerlijk bestaan zoals Nate en Jelle blijkbaar wel ineens ambieerden.

Een zomerseizoen op de camping zou nooit meer hetzelfde worden, niet in de laatste plaats omdat ze nog steeds kwaad was op haar vader en helemaal geen plannen had om deze zomer bij te springen zodra ze in juni vakantie had. Kwaad was niet eens het juiste woord. Diep teleurgesteld en beschaamd kwam meer in de richting. Dat haar moeder hem zijn misstap uit het verleden had vergeven, betekende niet dat zij als dochter net zo vergevingsgezind was.

Het hotel kwam in zicht. De hoek ervan lag precies op een kruising en het vijf lagen tellende gebouw strekte zich naar links en rechts uit in de aangrenzende straten. Ook hier raasde het verkeer af en aan. Jongelui op scooters zigzagden tussen de auto's door. Twee jongens met petjes op schreeuwden haar allerlei obscene dingen toe terwijl ze overstak en vervolgden lachend hun weg. Ze had geleerd geen aandacht aan dit soort gasten te schenken. Al wilde ze graag dat ze hun smerige woorden net zo gemakkelijk naast zich kon neerleggen.

Er liep een huivering langs haar rug en ze haastte zich naar binnen. Alleen Alain, een jonge receptionist, zag haar binnenkomen. Gelukkig hingen er een reserveblouse en -broek in de kleedkamer, aangezien ze haar eigen werkkleding niet bij zich had, en er stonden ook lage pumps in verschillende maten. Ze viste een haarborstel uit haar handtas en deed snel haar haren in een hoge paardenstaart. In de spiegel checkte ze haar doorgaans onberispelijke make-up en trok een gezicht naar zichzelf. Dat uurtje in Laurents bed had meer kwaad dan goed gedaan. Voor een totaal renovatieproject had ze echter geen tijd en daarom moest ze het doen met wat nieuwe mascara, een laagje foundation en een beetje lippenstift. Ze rommelde even in haar tas op zoek naar de neutrale kleur die ze altijd op haar werk gebruikte. De lippenstift in de kleur 'hoerig rood', zoals haar vriendin Sylvie het noemde, was alleen bestemd voor uitgaansavonden. Er ontsnapte haar toch een glimlach toen ze zich voorstelde hoe Armand, de manager van deze vestiging, zou reageren als ze die kleur op het werk zou dragen. Behalve dat zijn toch al uitpuilende ogen ergens onder de desk zouden liggen, een fijne afwisseling voor het gegluur naar haar décolleté, zou hij eerst sputteren, waardoor er spuugbelletjes bij zijn mondhoeken verschenen, en dan zou hij langzaam paars worden van woede. Iedereen die zich niet aan zijn etiquette hield in dit hotel kon zijn biezen pakken. Als tijdelijke kracht had ze meer met hem van doen dan haar lief was. Hij kon haar echter weinig maken, omdat ze juist op deze functie was gezet vanwege het buitensporig hoge perso-

neelsverloop. Als ‘probleemoplosser’ adviseerde ze, stuurde ze aan en stond ze managers bij; helaas werd zij ook als eerste gebeld wanneer zich een probleem voordeed. Ze was echt niet te beroerd om werk te doen dat niet in haar taakomschrijving stond, maar volgende maand zat haar tijd hier erop en moesten ze het weer zonder haar rooien. Ze wist dat de kans bestond dat ze naar Düsseldorf werd gestuurd, maar eerlijk gezegd hoopte ze op een wat warmer oord. Hoewel ze zich prima verstaanbaar kon maken in het Duits, gaf ze de voorkeur aan plaatsing in Spanje of Italië.

‘Gelukkig, je bent er!’ De opluchting kwam zowat uit Dauphines tenen. De studente aan de hogere hotelschool liep nog stage, maar ze had een inzicht en overzicht waar menig vaste kracht jaloers op kon zijn. Als zij in paniek raakte, dan wilde dat wat zeggen.

‘Want?’ Femke hield haar stem gedempt en schoof samen met Dauphine achter de balie.

‘Die overjarige hippie heeft het weer eens op zijn heupen,’ antwoordde Alain voor zijn beurt. ‘Samen met de rest van de bandleiden.’

Die ‘overjarige hippie’ was een Britse rocker van achter in de vijftig die met zijn medebandleiden graag gebruikmaakte van het hotel als ze in Parijs waren. Ze hadden de meest exclusieve suites en betaalden zonder morren, maar het voltallige hotelpersoneel slaakte altijd een zucht van verlichting als ze weer vertrokken. Drank- en drugsgebruik gingen hand in hand met lawaaioverlast, vernielingen en een hele stoet escortdames.

‘Ze zouden pas morgen komen.’ Femke fronste. Daar was verdorie de beveiliging op aangepast.

‘Het hotel in Barcelona had ze eruit gedonderd.’ Alain haalde zijn schouders op en gaf haar een blik van ‘wat, het is toch zo?’ toen ze met haar ogen rolde.

‘Let op je taalgebruik,’ zei ze streng. Alain haalde nogmaals zijn schouders op en ging weer aan het werk.

‘En dus stonden ze hier einde van de middag op de stoep. Nou ja,

de limousines stonden hier voor de deur,' haastte Dauphine zich te zeggen. Blijkbaar lag er iets in Femkes blik waardoor de studente verontschuldiging haar handen opstak. 'Wat moesten we dan? En we waren de suites al in gereedheid aan het brengen.'

'Wat is de stand van zaken nu?'

'Steve heeft een van de schoonmaaksters lastiggevallen en die is overstuurd naar huis gegaan.'

'Fysiek lastiggevallen?' De vraag klonk een stuk grimmiger dan Femke hem wilde laten klinken.

'Alleen verbaal, hoewel hij met zijn dronken kop zijn broek al open had en zijn...' Dauphine keek spiedend om zich heen of niemand hen hoorde. 'Je snapt wel wat hij al in zijn hand had.' Haar blik ging nog een keer vluchtig door de lobby, voor ze met gedempte stem vervolgde: 'Op meer heeft Maram niet gewacht. Ze is gillend het trappenhuis in gerend. Ze is als de dood dat haar verloofde haar niet meer wil nu ze het... het... geslachtsdeel van een man heeft gezien.'

Arme Maram. Ze was al zo'n bleue, muizige en streng opgevoede jonge vrouw. Femke durfde haar jaarsalaris erom te verwedden dat de schoonmaakster nog maagd was. 'Achterhaal haar telefoonnummer, dan bel ik haar zo. Is de beveiliging ingeschakeld en naar boven gestuurd?' Ze haalde haar mobiel uit haar achterzak.

Dauphine knikte. 'Maar dat is Maurice en die kan het niet alleen af.' Maurice was een zwaarlijvige zestiger die op zijn pensioen afstevende. 'En er staat momenteel niemand die capabel genoeg is achter de bar, want Arnaud is ziek naar huis gegaan. Eloise heeft het overgenomen, maar die snapt niets van cocktails, ook al doet ze van wel. Het spijt me dat we je op je enige vrije dag hebben gebeld, Fem, maar het is een puinhoop. Alain en ik wisten werkelijk niet meer wat we moesten doen.'

'Het geeft niet.' Femke zette al koers naar de liften, door de lijst met telefoonnummers scrollend. 'Daar ben ik voor.'

Nog geen minuut later stond ze voor de deur van de suite waar het meeste geluid uit kwam. Jérôme, een andere beveiligder, was onder-

weg. Hij had behalve zijn naam ook zijn kleerkastbouw en het korte baardje gemeen met de stripheld uit *Suske en Wiske*.

Maurice stond op de gang op wacht, zijn handen op zijn rug en zijn voeten wat gespreid. Hij knikte toen ze vragend haar wenkbrauwen optrok en met haar hoofd naar de suite gebaarde.

Femke klopte hard op de suitedeur. Na wat gestommel en gelach zwaaide die open. Er stond een kale man voor haar zonder noemenswaardige nek. Hij vulde de gehele deuropening. Ze herkende hem als Terry, de manager van de band. Om zijn arm droeg hij een gouden schakelarmband, om zijn dikke vingers wat opzichtige ringen en tussen het borsthaar van zijn openstaande overhemd zag ze een grof gouden kruis hangen. Zodra hij haar zag weken zijn vlezig lippen uiteen in iets wat vast een lach moest voorstellen. Zijn mond bevatte minstens drie gouden tanden en Femke vroeg zich af hoelang hij zoet was op een vliegveld bij de douanepoortjes.

'Well, hello love, that's about time, don't you think?'

Haar wenkbrauwen gingen omhoog. *'I beg your pardon?'*

Hij bekeek haar van haar voeten tot haar kruin. Zijn ogen stonden niet erg helder en hij hield de deur nog steeds vast. Waarschijnlijk niet voor niets. Achter hem riep iemand zijn naam. Terry draaide zich half om waardoor Femke de suite in kon kijken.

Midden in de ruimte stond een hoekbank waarop drie mannen zaten. Een van hen boog zich net over de salontafel om een lijntje wit poeder op te snuiven. Met zijn duim veegde hij langs zijn neus en snoof nog een keer diep en onsmakelijk voor hij zich achterover tegen de rugleuning liet vallen. Een tweede man, slechts gekleed in een spijkerbroek, zette een fles whisky aan zijn mond en nam een slok terwijl hij zijn ogen over haar lichaam liet gaan. De derde man had zijn broek op zijn hielen. Een vrouw met opgestoken geblondeerd haar en een jurk aan die niets aan de verbeelding overliet, zat tussen zijn knieën met haar rug naar Femke toe. Het was niet lastig om te bepalen wat ze aan het doen was.

Steve Johnson, zanger van de Britse band. Femke had hem eenmaal eerder ontmoet en dat was meer dan genoeg geweest. Zijn reputatie snelde hem vooruit en dat was geen reputatie waar zij een hoge pet van ophad. Nu keek hij haar over het op- en neergaande hoofd in zijn kruis heen aan en kneep zijn ogen tot spleetjes. *'When I call for a hooker, I don't expect you to wear pants, honey.'*

Femke wist te voorkomen dat haar mond openviel, maar aan haar gezichtsuitdrukking kon ze weinig doen. Blijkbaar herkende hij haar niet en dat leek ook wel logisch als ze mocht afgaan op de vergrote pupillen die ze al bij zijn medebandleiden zag. *'When being called a hooker, I expect men to apologize,'* zei ze zo ijzig als ze kon terwijl ze haar armen over elkaar sloeg en bleef staan waar ze stond. *'So start apologizing before you pack your bags.'*

Steve duwde het hoofd van de vrouw ruw weg, kwam overeind en hees zijn broek op. Hij nam niet de moeite zijn rits dicht te doen terwijl hij nog verrassend recht naar de deur liep. 'Wat?' snauwde hij en maaide met één armbeweging de manager opzij.

'Je hoorde me wel,' zei ze in het Engels en moest zich inhouden niet achteruit te deinzen door de drankwalm die haar kant op werd geblazen. Ze liet haar ogen een keer demonstratief over zijn openhangende gulp gaan, voor ze hem met een blik vol walging weer aankeek. 'Pak je spullen. Jullie zijn niet langer welkom in dit hotel.'

Zijn neusvleugels trilden en zijn ogen, met pupillen die zo verwijd waren dat ze nog amper de kleur van zijn iris kon zien, vonkten. Hij nam haar op van kruin tot voeten en weer terug. Zijn ogen bleven steken op het logo op het borstzakje van haar blouse. 'Niemand krijgt van mij excuses. Zeker geen bitch met het lijf van een hoer. En nu de bestelde hoer blijkbaar niet komt opdagen, voldoe jij prima. Met een beetje geluk krijg ik 'm voor je omhoog, dus op je knieën en zuigen.'

Ze had in haar vierentwintig jaren al heel wat ontevreden klanten, opgeblazen ego's en wanstaltige voorstellen langs zien én horen komen, dus zou een aso als Steve haar niets meer moeten doen. Maar in

een tijd waar vrouwenrechten en emancipatie net zo normaal waren als eten om te overleven, gingen hier toch een paar #MeToo-alarmbellen rinkelen.

Hoewel haar handen jeukten om die arrogante grijns van zijn gezicht te slaan, hield ze zich in. *Gij zult geen kwaad met kwaad vergelden.* Ze had nog wel iets geleerd van haar vrome oma, God hebbe haar ziel. Dus sloeg Femke haar armen over elkaar en bleef ze staan waar ze stond, niet van plan zich te verlagen tot zijn niveau. ‘Het kan goedschiks of kwaadschiks. Of je pakt je spullen, verdwijnt geruisloos en krijgt de aanklacht voor seksuele intimidatie van een van onze schoonmaaksters later aan je broek, of ik regel dat de politie hier binnen tien minuten staat om jullie naar buiten te begeleiden. In beide gevallen eindigt het verblijf hier per direct en ben jij, of wie dan ook van de band, hier niet meer welkom.’

Steve stootte een ongelovige lach uit. ‘Weet je wel wie ik ben, sweetheart? En wat jouw plek is in de rangorde? Ik sta hier,’ hij hief zijn hand boven zijn hoofd, maar moest zich aan de deurpost vastgrijpen om op de been te blijven, ‘en jij hoort daar.’ Met een zelfvoldane grijns graaide zijn vrije hand in zijn kruis en trok hij aan zijn penis. ‘Dus kop dicht en zuigen, *fucking bitch*. Ik zal je er nog dik voor betalen ook. Daar verbleekt je maandsalaris bij.’

Wat een zak... Niet alleen letterlijk, maar ook figuurlijk. Ze zag Maurice vanuit haar ooghoek een stap in haar richting doen en hief haar hand om hem op afstand te houden. ‘Nee, blijf daar,’ zei ze scherp. Zo’n holbewoner als deze vergane-glorierocker kon ze prima alleen aan. ‘Ten eerste,’ zei ze tegen Steve, ‘heb je geen idee van mijn maandsalaris, en ten tweede gaat mijn mond of ander lichaamsdeel nooit ofte nimmer in de buurt van die afzichtelijke slappe soa-stengel van je komen. Nu we dat duidelijk hebben: vertrek je uit jezelf of moet de politie je een handje helpen?’

Zijn grijns verdween en hij kneep zijn ogen samen. Voor ze erop was bedacht, schoot zijn hand uit en trok hij haar met een ruk over de

drempel en naar beneden. Hoewel zijn snelheid en kracht haar nog verbaasden, herpakte ze zich vlug genoeg. Ze was anderhalf jaar geleden op de camping in Frankrijk niet voor niets Nates buddy geweest tijdens de lessen zelfverdediging voor vrouwen die hij gaf. Een man van ver in de vijftig onder invloed van drank en drugs was geen partij. Zeker niet als je bedacht dat haar sparringpartner van toen minstens een kop groter, flink wat kilo's zwaarder en een heel stuk fitter en gespierder was dan dit uitgemergelde popsterrenlijk.

De uitdrukking van puur ongeloof op Steves gezicht terwijl hij liggend op zijn rug naar haar opkeek, gaf haar geen genoegdoening. Ze voelde zich besmeurd en een ijskoud plekje dat zich uitbreidde in haar maag deed haar huiveren. Toen hij haar enkel vastpakte, moest ze zich bedwingen om hem geen schop te geven maar alleen haar voet los te schudden, hoe smerig zijn vingers ook aanvoelden op haar enkel. Ze had al een douche willen nemen, maar nu voelde het als een eerste levensbehoefte.

De liftdeuren openden zich op het moment dat ze over Steve heen stapte. En hoewel ze de klus in haar eentje had geklaard – iets waaraan ze niet had getwijfeld – was de geruststellende aanblik van de betrouwbare Jérôme genoeg om verraderlijke en ongepaste tranen in haar ogen te laten prikken.

2

Uiteindelijk was de Britse band nog met verrassend stille trom vertrokken. Femke had niet de indruk dat de andere gasten in het hotel veel hinder hadden ondervonden van het kortstondige verblijf van Steve en consorten. De schoonmakers hadden er een flinke klus aan, voor die paar uur dat er was huisgehouden in de suites, maar daarvoor zou een rekening naar het management van de band worden gestuurd, waar ook de kosten voor de hotelbeveiliging bij kwamen. Samen met Alain had ze vanachter de receptie toegekeken hoe de bandleiden, manager en bodyguards de lobby verlieten en buiten in de al gereedstaande limousines stapten.

‘*Femme*, heb je mij nog nodig?’ Jerôme liet een hand op haar schouder neerkomen. Hij was niet de enige die haar naam lastig vond om uit te spreken, maar wel de enige van wie ze accepteerde dat hij haar *Femme* noemde. ‘Want anders ga ik terug naar huis. Ives is niet lekker en ik wil Claire nu niet te lang alleen laten met hem.’ Jerômes vrouw was hoogzwanger en hun peuterzoon was nogal een handenbinder.

‘Ik ben al heel blij dat je reageerde op mijn oproep.’ Het lukte Femke om te glimlachen, ook al was het met moeite. ‘Ik ben op kantoor als je me nodig hebt,’ zei ze tegen de receptionist. Haar eerste prioriteiten waren die arme schoonmaakster en de politie bellen om die aanklacht rond te krijgen. Terwijl ze naar de ruimte achter de receptie liep en de

deur achter zich sloot, las ze zonder WhatsApp te openen het bericht van Laurent dat hij op haar wachtte en hoe laat ze dacht terug te zijn.

Pas in de stoel achter haar bureau liet ze haar kin op haar borst zakken en masseerde ze haar slapen. De hoofdpijn die haar de laatste tijd regelmatig parten speelde kwam alweer opzetten. Blindelings graaide ze in de bureaulade naar een stripje pijnstillers en slikte twee pillen zonder water door, gevolgd door een maagtablet uit een potje. Ze draaide rondjes met haar schouders en probeerde te ontspannen, zoals ze ooit van een yogalerares tijdens een zomercursus op de camping had geleerd. ‘Maak je geest leeg en je lichaam vrij’ klonk mooi, maar niet als die geest vol zat en dat lichaam zijn stress zelden losliet. Hoe deden anderen dat? Zij had geen tijd voor totale ontspanning, hooguit voor wat hapsnapmomentjes hier en daar die meestal in de vorm kwamen van uitgaan, dansen, drinken en avontuurtjes. Laurent wist dat ze niet exclusief voor hem was en had daar ook geen moeite mee. Toch leek hij er nu aan toe te zijn om meer te worden dan een *rendez-vous* zo nu en dan. Hij stelde de laatste tijd zelfs geen trio’s meer voor. Niet dat ze daarmee zat, want ze hield het liever bij één bedpartner tegelijk, maar het gaf voor haar wel aan hoe hij over hun situatie dacht. En hoe fijn ze de seks met hem ook vond, het werd tijd om hem duidelijk te maken wat zij van hun verhouding vond. Niet in de laatste plaats omdat ze buiten het bed werkelijk niets gemeen hadden en hij ook geen poging deed te achterhalen wat haar verdere interesses en doelen in het leven waren.

Een kwartier later had ze Maram en de politie telefonisch gesproken en wilde ze net haar werkmail openen toen haar telefoon ging. ‘Ja, Dauphine?’

‘Eloise bakt er niets van achter de bar. Kun jij inspringen?’

Femke sloot de pc af en verliet het kantoor. Een ex die alleen zijn lijf, maar ook zijn kennis als barkeeper met haar had gedeeld, was zo gek nog niet in dit geval. Na een zomerseizoen met Cédric op de camping, nu anderhalf jaar geleden, kon ze de meest gangbare cock-

tails blindelings maken. En voor de rest had ze een door hem geadviseerde app op haar telefoon staan.

‘Hé...’ Eloise, lang en blond, keek haar met blosjes op haar wangen aan terwijl ze nogal luidruchtig met glazen en flessen in de weer was. Aan de bar zaten twee mannen. De een speelde verveeld met een viltje, de ander keek met een frons toe wat de blonde hotelmedewerkster ervan bakte achter de bar.

Femke had maar een korte blik nodig om te zien dat Dauphine niet had overdreven. De verzameling flessen die nu naast de shaker stond kon nooit een drinkbare cocktail opleveren. Het werd waarschijnlijk vloeibaar gif en een enkeltje eerste hulp. ‘Ik neem het van je over. De receptie heeft je hulp nodig.’ Ze liet geen ruimte voor tegenspraak, want Eloise zou nooit toegeven dat iets te hoog gegrepen was voor haar. ‘Wat wilde u drinken?’ vroeg ze aan de bezorgd kijkende hotelgast.

‘Een Sazerac.’

Oké, dat verklaarde waarom er cognac én whisky op de bar stond. Maar niet waarom er eveneens vieux, rum en tequila uit de kast waren getrokken. En waarom de ingrediënten die verder nog nodig waren, zoals pastis en Peychaud’s bitter, ontbraken. Femke schoof naast Eloise achter de bar en schonk de gast een beleefde glimlach. ‘Wilt u de cocktail op basis van Franse cognac, whisky of Sazerac de Forge et Fils?’

De bezorgde blik maakte plaats voor een verheugde. ‘Als je echte Sazerac hebt, dan die graag.’

‘*Mais oui.*’ Ze zette de overbodige flessen terug op hun plek en mixte het drankje. Eloise verdween, maar niet voor Femke haar een paar keer demonstratief had horen snuffen achter haar rug.

De andere man aan de bar wilde nog een biertje en er druppelden wat gasten binnen die plaatsnamen in een zithoek. Ook aan de bar werd het drukker. Gasten die in de gaten kregen dat ze de meest uiteenlopende cocktails kon maken, schoven bij. Twee jonge vrouwen

maakten er zelfs een sport van om de meest ingewikkelde drankjes op Google op te zoeken. Het zorgde voor hilariteit en een ongedwongen sfeer die Femke even haar slechte stemming van eerder die avond deed vergeten.

‘Geloof me,’ zei ze tegen een van de dames nadat ze toch een keer de app had moeten raadplegen. ‘Dit is serieus de cocktailbijbel en zelfs als atheïst vertrouw ik hier blindelings op. Google kan zo veel zeggen. Dit,’ ze legde met een dodelijk serieuze blik haar hand op haar telefoon, ‘leidt mij langs de smalle paden en donkere afgronden van cocktailland.’

De ene vrouw schoot in de lach, waardoor ze bijna van haar kruk viel. Haar vriendin wist haar overeind te houden, maar kon niet voorkomen dat er een glas van de bar viel. Gelukkig aan Femkes kant, die wel in een reflex haar hand uitstak, maar net te ver weg stond om het op te vangen. Het tere glas op voet spatte uiteen in de roestvrijstalen spoelbak.

‘Oeps...’ hikte de vrouw en ze boog over de bar om te kijken. Daarbij helde ze zo ver over naar links dat de man die daar zat haar moest tegenhouden om te voorkomen dat ze in zijn schoot belandde.

Haar vriendin, die ofwel beter tegen alcohol kon, ofwel gewoon minder had gedronken, hees haar van de barkruk en sloeg een arm om haar middel. ‘Oké, dat is genoeg voor jou. Jij gaat naar boven.’

De dronken vrouw giechelde en zwaaide uitbundig naar de overige bargasten. Dat ze daarbij een oudere vrouw die net binnenkwam bijna in het gezicht sloeg, zorgde alleen maar voor nog meer hilariteit. De twee vriendinnen wankelden op hun hakken naar de lobby en hun stemmen stierven al snel weg.

Femke viste voorzichtig de glasscherven uit de leeglopende spoelbak en verzamelde het gebroken glas in de glasbak. Voor ze de spoelbak weer liet vollopen, ging ze nog een laatste maal met haar hand over de bodem, precies op het moment dat iemand iets vroeg.

Ze keek op en ademde met een abrupte snuif in omdat er iets

scherps in haar ringvinger drong, maar ze wist haar gezicht in de plooi te houden. Ze beantwoordde eerst de vraag voor ze een blik op haar vinger wierp. De lange, smalle glassplinter stak er nog uit. De bodem van de spoelbak kleurde langzaam rood. Een grillig spoor, helderrood in het midden en steeds wateriger naar de randen. Het liep met het laatste stroompje water naar de stop in de hoek. Femke staarde ernaar en even vervaagden alle stemmen en geluiden om haar heen. Het enige wat ze nog zag was het stroompje bloed op roestvrij staal.

Ze knipperde. De omgeving kwam weer tot leven. Haar andere hand zette automatisch de kraan aan. Het water spoelde niet alleen het spoor weg maar ook de splinter, samen met het bloed dat opwelde uit haar vinger nu ze die onder de kraan hield. Haar blik was nog strak op de spoelbak gericht. Een leeg gevoel dat ze herkende uit haar tienertijd vulde haar maag. Een tegenstrijdigheid van leeg en toch vol.

Van toen.

Van een verleden waar ze niks mee kon.

Vijf minuten later had Femke een pleister om haar ringvinger gedraaid, de bak uitgeschrobd en hem weer laten vollopen. Iedereen die aan de bar zat was voorzien van een drankje. Een slanke vrouw van zo te zien een jaar of veertig kwam een bestelling voor drie doorgeven en vroeg of het naar een zitje bij het raam kon worden gebracht. Even later liep Femke ernaartoe met een dienblad met twee glazen merlot en een White Lady.

De vrouw van de bestelling stond voorovergebogen tussen de bank en de lage tafel naar de grond te turen. Naast haar zat een man op zijn knieën. Ook hij keek aandachtig naar de vloer en liet zijn hand behoedzaam over het tapijt gaan. Femke zag hoe de kruin achter op zijn hoofd een soort perfect draaikolkje vormde.

Een derde man van middelbare leeftijd keek vanaf de bank toe. Zijn

ogen waren samengeknepen achter een brilmontuur en speurden eveneens de vloer af.

Femke zette het dienblad op tafel. ‘Kan ik u helpen?’

De vrouw keek op. ‘Hij is een contactlens kwijt.’

Femke hurkte neer bij de man die op zoek was naar zijn contactlens, haar ogen nu ook op de vloer gericht. Na amper tien seconden speuren zag ze iets doorzichtig glinsteren naast een van de aluminium poten van de bank. ‘Ha!’ zei ze triomfantelijk en ze stak haar hand uit. Voor ze de lens echter kon oprapen, pakte de man haar pols vast. Zijn vingers waren stevig en toch zacht en er ging een onverwachte huivering door haar heen.

Verrast keek ze hem in de ogen. Hazelnootkleurig, net als die van haar. Een vriendelijk gezicht met een rechte neus. Dikke donkere wimpers. Hij zag er nogal... *gewoontjes* uit. Niet dat daar iets mis mee was, maar hij was niet het type man waar zij op viel.

Hij was jonger dan de andere man en de vrouw, waarschijnlijk begin dertig als ze moest schatten, en liet haar niet los. Zijn duim gleed over haar handpalm naar het begin van haar ringvinger. Hij tilde haar hand iets hoger op en de blik in zijn ogen werd vragend. ‘*S’est passé?*’ Zijn Frans klonk moeizaam en het was alsof hij zich dat op dat moment ook realiseerde, want hij schraapte zijn keel en keek wat schaapachtig. ‘*Je ne parle pas...*’ Hij leek naar woorden te zoeken. ‘*English, perhaps? Do you speak English?*’ Hij keek er zo hoopvol bij dat ze een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Beter nog,’ zei ze in het Nederlands in de hoop dat ze het niet verkeerd had gehoord aan de intonatie van zijn Frans, want zijn Engels was onberispelijk, ‘ik spreek ook Spaans.’ Ze knipoogde.

Hij lachte breed. Mooie rechte tanden. Zijn hele gezicht lichtte op van zijn lach en het zorgde voor rimpeltjes bij zijn slapen.

‘Fijn, dat maakt de conversatie een stuk gemakkelijker.’ Ook hij knipoogde. ‘In het Spaans, natuurlijk.’ Hij tilde haar hand nog wat hoger. ‘Wat heb je gedaan?’